

1) Προξενῶ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, ταράττω, ἐνοχλῶ : *Ἡρθε γαί μᾶς ἀναμίγεσθαι ἐκεῖα ποῦ κάναμε δὴ δουλειά μας. Συνών. ἀναστατώνω, συγχύζω. 2) Δέρνω : Κάτσε συχος, σοῦ λέω, γιατί θὰ σ' ἀναμίσσω!*

ἀναμίγισμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεμίγισμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμιγίζω.

Σύγχυσις, ταραχή: Ἐκαμέ δον ἄν' ἀναμίγισμα ἀπού' τα μισὸ πολὺ δον (τοῦ ὁποίου καὶ τὸ μισὸ θὰ ἦτο πολὺ). Συνών. σύχυσι.

ἀναμίγω Πελοπν. (Γέρμ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἀναμίγουν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Κοζ.) ἀναμίσσου Εὐβ.(Κύμ.) ἀνεμίγω Νάξ.(Γαλανᾶδ.) ἀνεμίζω Αρδαν. (Ὁφρύν.) Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ. Αμαρ. Φιλότ.) ἀνεμίζου Σκῦρ. ἀνιμίζου Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Γκιουβ. Καταφύγ. Καστορ. Κοζ.) ἀνιμίσσου Ἰμβρ. ἄναμίσσω Σύμ. Μέσ. ἀναμίζουμι Λέσβ. ἀνεμίζομαι Κύθν. Προπ.(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀνιμίζουμι Κυδων. ἀνιμίζουμι Θράκ.(Μάδυτ.) ἄνεμίζομαι Σύμ. ἄνιμιζουμι Μακεδ.

Τὸ μεσν. ἀναμίγω (θορυβῶ, συγχύζω, ταράττω), ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναμιγνύω. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνέμιξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἤνοιξα - ἀνοίγω κττ. Ὁμοίως καὶ τὸ ἀναμίζου ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνάμιξα κατὰ τὸ ἔσφαξα - σφάζω, χάραξα - χαράζω κττ. Ἰδ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,104 καὶ 272 κέξ. Ὁ τύπ. ἀνεμίζω διὰ τὸν ἀορ. ἀνέμιξα.

1) Ἀναταράττω, ἀνακινῶ τι Εὐβ.(Κύμ.) Λέσβ.(Πλομάρ.) Νάξ.(Δαμαρ.) Πελοπν. (Γέρμ.) κ. ἄ.: Ἀναμίγω τὸ φαεῖ Γέρμ. Νὰ βάλω τὸ κούλουδο ν' ἀνεμίζω τ' ἀλεύρι νὰ ζυμώσω (κούλουδο = θερμὸν ὕδωρ διὰ τὸ ζύμωμα) Δαμαρ. Συνών. ἀναδεύω Α 1, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατεύνω Α 1. β) Προπαρασκευάζω τὸ προζύμι διὰ τὸ προσεχεῖς ζύμωμα ἀναμιγνύων ὕδωρ καὶ ἄλευρον πρὸς αὐξήσιν τῆς ποσότητος Νάξ.(Γαλανᾶδ. Φιλότ.): Πάω ν' ἀνεμίζω προζύμι Γαλανᾶδ. Ἀποβραδὺς ἀνεμίζουμενε καὶ τὸ πρῶι ζυμῶνομενε Φιλότ. Συνών. ἀναδέρνω, ἀναδεύω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀναδορώω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνακινῶ 2, ἀναπίζω, ἀναπιάνω. Πβ. ἀνακάνω. γ) Μέσ. μεταφ. ἀναμιγνύομαι, ἐμπλέκομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις Πελοπν. (Γέρμ.): Ἀναμίγεται 'ς τὰ οἰκογενειακά τους - σὲ ξένες δουλειές κττ. Συνών. ἀναδεύομαι (ἰδ. ἀναδεύω Β 2), ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω Β 2), ἀνακατεύνομαι (ἰδ. ἀνακατεύνω Β 4). 2) Κάμνω τι νὰ κινηθῇ, μετακινῶ ὀλίγον, σείω Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ. Μυριόφ.) Ἰμβρ. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Κοζ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Γέρμ.) Σύμ.: Ἐγὼ δὲν τὸ ἀνέμιξα Μυριόφ. Δὲ δουροῦσι πλὴν ν' ἀνιμίζ' οὔτι χέρ' οὔτι πονδάρ' Αἰν. Μὴν ἀνιμίζ' 'ς τοῦ τραπέζ' Κομοτ. Τὴν πιτρούκλα δὲ μπουροῦσαν νὰ τὴν ἀναμίξ' Ἀδριανούπ. Ἡ δ' λειά μ' εἶνι νὰ κουπανίζου λινάρ' ὅσου ποῦ δὲ δουρῶ ν' ἀνιμίζου τὰ χιρῆλλα μ' Λέσβ. Νὰ τοὺν ἔλιγαν νὰ τὴν δάρ' τὴν δέτρα 'ς τὰ χέρια, δὲ θὰ δουροῦσι νὰ τ'ν ἀνιμίζ' αὐτόθ. Ἀνάμιξε τον ψίχα Κοζ. || Παροιμ. "Αι-Γεώργ', βόηθα μι! — Ἀμ' ἀνέμιξι κι σὺ τὰ χέρια σ'! (ὅτι παρὰ τὴν ἐκ Θεοῦ προσδοκωμένην βοήθειαν ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐνεργοῦμεν. Πβ. ἀρχ. «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει») Μάδυτ. || Ἄσμ.

Ἀνέμιξι τὰ χέρια του, κόπ'καν κι οἱ ἀλυσίδες,

ἀνέμιξι τοὶ πλάτις του, ἔπισι τοὺ λιθάρι

Κομοτ. Συνών. ἀναδεύω Α 2, κουνῶ, σαλεύω. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. σείομαι, μετακινῶμαι ὀλίγον τι,

κινῶμαι, σαλεύομαι Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Εὐβ.(Κύμ.) Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Καλαμ. Κομοτ. Μάδυτ. Μυριόφ.) Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Βελβ. Γκιουβ. Καστορ. Καταφύγ. Κοζ.) Πελοπν. (Γέρμ.) Προπ.(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σκῦρ. Σύμ. κ. ἄ.: Κάτ' ἀναμίξ' ἱκεῖ (ἐπὶ ἐρπετοῦ) Καστορ. Τὰ χόρτα ἀναμίξ'ν αὐτόθ. Δὲν ἀναμίζου ἀπονδῶ (συνών. φρ. δὲν τὸ κουνῶ ἀπεδῶ) Βελβ. Ἐν ἀναμίσσει Κύμ. Ἀναμίγεται σὰ σκουλήκι Γερμ. Μὴν ἀνεμίζεσαι 'π' τὸν τόπο σ' Ἀρτάκ. Πάνορμ. Δὲν ἀναμίζιτι 'π' τοὺν τόπον Κοζ. Μὴν ἀνιμίζισι σὰ σκ'λήρ' Πάμφιλ. Τ' ἄλονγου ἀναμίζουνταν (μόλις ἐκινεῖτο) Ἀδριανούπ. Ἡ γ'ναῖκα μὴτ' ἀνιμίζιτι καθόλου Λέσβ. Μήτ' ἀνιμίζιτ' ἀπ' τοῦ δόπου τ'ς, θάρεις ποῦς ἦταν καρφονμέν' πὰ 'ς τὴν καρῆγλα αὐτόθ. Ἀνεμίζουνταν ἡ γῆ θαροῦσες ἀπ' τοῖς κανονῆς Μυριόφ. Ἀς σ'κωθοῦ γὼ ν' ἀνεμίζωμαι λίγο τσαὶ μὲ φτάνει τοῦτο Σκῦρ. Ἀνιμίσου! (κουνήσου!) Ἰμβρ. Ἀνιμιχτοῦτι! (κουνήθητε!) Κυδων. || Φρ. Ἀπ' τοὺν τόπον τ' δὲν ἀναμίζιτι (ἐπὶ ραθύμου καὶ ὀκνηροῦ) Ἀδριανούπ. Νεμίστου ἀπομπρός μου! (γκρεμίσου!) Σύμ. || Αἰνιγμ. Σιδούκα 'πουπάνον, σιδούκα 'πουκάτον τοῖ καταμισῇ ἀνιμίζ' (ἡ χελώνη. σιδούκα = σεντούκα) Λέσβ. || Παροιμ. Βόθα Παναγιά! — Μ' ἀνέμ'ζε τσαὶ σὺ! (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀνωτ.) Σκῦρ.

ἀνάμικρος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. μικρός.

Ὁ μικρὸς πως, ὁ μετρίου μεγέθους ἐνθ' ἀν.: Ἀνάμικρα λιθάρι - ξύλα κττ. Βούρβουρ. || Ἄσμ.

Ἐήντα καράβια ἀρμένιζαν τὰ ἔήντα ἀράδ' ἀράδα

κ' ἓνα καράβ' ἀνάμικρο, μικρότερο ἀπὸ τ' ἄλλα,

ἔήντα κουπιὰ τὴ μὴ μερὰ κι ἄλλα ἔήντα τὴν ἄλλη

Κυνουρ. Πβ. ἀνάκοντος.

***ἀναμιλῶ**, ἄνεμιλῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Ἀναφέρω, ἐπαναλαμβάνω: Ἄσμ.

Σ τὸν ὕπνον μου παραμιλῶ, 'ς τὸν ὕπνον μου φωνάζω καὶ τ' ὄνομά σου ἄνεμιλῶ κι ὅλο καὶ ἄντενάζω.

ἀναμμα τό, κοιν. καὶ Τσακων. ἀναμ-μα Ἰκαρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀναμμα = πᾶν τὸ ἀνημμένον, φλεγόμενη ὕλη.

1) Τὸ νὰ ἀνάπτῃ τις κοιν. καὶ Τσακων.: Σπίρτα γι' ἀναμμα. Τὸ ἀναμμα τῆς λάμπας - τοῦ λυχναριοῦ - τοῦ φούρου - τῆς φωτιᾶς κοιν. Φέρε καλίζα γι' ἀναμμα (καλίζα = ξυλάρια) Τσακων. β) Μεταφ. ἐκδήλωσις εἰς ἀνώτατον βαθμὸν καταστάσεώς τινος σύνθηθ.: Τὸ ἀναμμα τοῦ καβγᾶ - τοῦ πυρετοῦ κττ. σύνθηθ. Τὸ ἀναμμα τῆς ὀργῆς ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 87. Τὸ ἀναμμα τοῦ τρικυμοῦ (τῆς καταιγίδος) ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,140. 2) Πυρετὸς Νάξ.(Γαλανᾶδ.): Ἀναμμα ἔχει τὸ παιδί μου. 3) Ἡ ζύμωσις ἡ σῆψις ὀργανικῶν οὐσιῶν συνήθως συσσωρευμένων, ἐστοιβαγμένων καὶ μὴ ἀερίζομένων κοιν.: Τὸ ἀναμμα τοῦ μπακαλιάρου - τοῦ σιταριοῦ - τοῦ τυριοῦ κττ. 4) Φρύγανον ἢ ξυλάριον χρησιμεῖον ὡς ἔναυσμα, συνήθως κατὰ πληθ. Ἰκαρ. Τσακων. — Λεξ. Δημητρ.: Μὲ βρεμένα ἀνάμματα δὲν ἀνάβεται φωτιά Λεξ. Δημητρ. Φέρε μέσα ἀνάμματα νὰ 'χουμε αὔριο ποῦ θὰ βρέχη στεγνὰ Ἰκαρ. Συνών. ἀνάκαμα 1 β, ἀνακάρωμα 1, προσάναμμα, προσαψίδι.

ἀναμμάρα ἡ, Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. (Νάουσα.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

1) Ἐξαψς τοῦ σώματος Ζάκ. Ἡπ. Μακεδ. (Νάουσ.): Ὁ ἄρρωστος ἔχει μεγάλη ἀναμμάρα Ἡπ. Ἀναμμάρα μ' ἔρχιτι μὴ τὸν καφὲ Νάουσ. 2) Ἀνησυχία, ταραχὴ Θράκ. Συνών. ἀνάβρασι 2, ἀναδεμός, ἀνακατωμός Β 3, ἀνακάτωσι Β 2, ἀναμπαμπούλα, ἀναστάτωμα, ἀναστάτωσι, σύχυσι, ταραχή.

ἀναμμός ὁ, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω.

1) Ἀναφλέξις Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὴ τὸν ἀναμμό π' γί'ν'κι 'ς τὰ χαμώκλαδα ἐπιασι οὐλὸν οὐ λόγγους. 2) Ὑπερβολικὴ θερμότης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀναμμός σήμυρα εἶνι ὄξον, καίει σὰ λαμπάδα οὐ ἥλιους. 3) Μεταφ. γενετήσιος ὄργασμός Ἡπ.

ἀναμνεῖμαι Θράκ. ἀναμνεῖμι Θράκ. (Αἰν.).

Ἐξ ἀμαρτ. παλαιῶν ἀναμνωμαί.

1) Ἀναπολῶ, ἀναφέρω τι παλαιὸν Θράκ. Πβ. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι.

2) Παθ. τυγχάνω μνείας, ἀναφέρομαι, μνημονεύομαι Θράκ. (Αἰν.): Ἦταν μὲν φουρὰ ἕνας βασιλὲς πουλὺ καλὸς καὶ πλούσιος καὶ... ἤθιλι νὰ κάψ' ἕνα μιγάλον καὶ ξακουστὸ πρᾶμα γὰ νὰ ἀναμνεῖται τ' ὄνομα σὰ πιθάψ'.

ἀνάμνησι ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Κῶς

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνάμνησις.

Ἀναπόλησις εἰς τὴν μνήμην, ἐνθύμησις: Ἐχω παλαιὰς ἀναμνήσεις (ἐκφρασις βραχυλ. ἀντὶ ἀναμνήσεις παλαιῶν πραγμάτων) κοιν. Τῆς ἤρταν ἀνάμνησις τοῦ γιοῦ της Κῶς

ἀναμοιάζω Κρήτ. ἀναμνοιάζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μοιάζω.

1) Ἀμτβ. εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω πρὸς τινα: Θωρῶ ἐκέ'να γωπέλλι καὶ ἀναμνοιάζει τοῦ δικοῦ σου (ἐκέ = ἐκεῖ). Συνών. μοιάζω. 2) Μετβ. εὐρίσκω ὁμοιότητάς τινος πρὸς ἄλλον: Δὲ δὸν ἀναμνοιάζω μὲ κιάνενα. Συνών. παρομοιάζω, σουσουμιάζω.

***ἀναμολάδα** ἡ, ἀνιμ'λάδα Λέσβ. (Πλομάρ.).

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμολῶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Τὸ ἀνιμ'λάδα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεμολάδα, ἐν ᾧ ἐξέπεσε καὶ τὸ ἐκ κωφώσεως τοῦ ο προελθὼν ου.

Ὁ ἐκφυόμενος βλαστὸς δένδρου. Πβ. *ἀναμολάδιν.

***ἀναμολάδιν** τό, ἀναμιλάδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) 'νεμιλάδι Τῆλ. 'νεμιλάδι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναμολάδα.

Παραφυσ. ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐμόλυκεν ἡ καρυδὰ κ' ἔβγαλε 'νεμιλάδια, ποῦ -ν- τὴν ἐτριγυρίσασιν ἔμορφα πολλήκαρια

Νίσυρ.

***ἀναμολάδωμα** τό, ἀναμιλάωμα Κάρπ. ἀνεμιλάωμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμολαδώνω.

1) Παροχή ἐλευθερίας εἰς τινα, ἄφεσις, ἀπόλυσις, ἐπιζῶν, μελισσῶν, μαθητῶν σχολείου κττ. 2) Ἀναβλάστησις, ἐπὶ δένδρων καὶ σπαρτῶν.

***ἀναμολαδώνω**, ἀναμιλαώνω Κάρπ. ἀνεμιλαώνω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναμολάδα.

Ἀναδίδω βλαστούς, ἀναβλαστάνω, φυτρώνω: Ἐνεμιλάωσαν τὰ κολόκουρα (ἀποκοπέντες κορμοὶ δένδρων). Ἀνεμιλάωσε τὸ σπαρμένο. || Παροιμ. φρ. Ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ σπέρου μὴν ἀναμιλαώνης (μὴν ἀναμειγνύεσαι ἐκεῖ ὅπου δὲν ζητοῦν τὴν ἀνάμειξίν σου). Παροιμ. Ὁ τοῦ καματεροῦ

τὰ 'παντὰ ἀναμιλαώνουν οἱ ἀκαμάτες (εἰς τοὺς ἱκανοὺς προσκολλῶνται ὡς παράσιτοι οἱ ἀνίκανοι. 'παντὰ = ὄρχεις). Συνών. ἀναδίνω Β 1, ἀναμύω, φυτρώνω.

***ἀναμολῶ**, ἀνεμιλῶ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀμολῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀπολύω.

Ἐκφύω βλαστούς: Παροιμ.

Κολοκούρ' ἀραχιασμένη δὲν ἀνεμιλᾷ μοτάρια (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνωφελοῦς μὴ δυναμένου νὰ παράσχη βοήθειαν. κολοκούρα = ξηρὰ ρίζα, μοτάρι = βλαστός).

ἀναμονή ἡ, Κάρπ. Πόντ. (Χαλδ.) Χίος κ.ά. ἀνεμονή Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —Λεξ. Μπριγκ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναμονή.

1) Τὸ νὰ περιμένῃ τις, προσδοκία Κάρπ. Πόντ. (Χαλδ.) —Λεξ. Μπριγκ.: Μὲ τὴν ἀναμονὴν δεβάζομ' τὰ ἡμέρας (δεβάζομ' ἀντὶ δεβάζομε = περνοῦμε) Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἀποῦ 'χει κόρες ὁμορφες, | ὅλο ψιλομελάχρινες, ἀποῦ δανεῖζον τὸ φιλεῖ | καὶ δίνου του παρὰ τιμὴ καὶ κάμνου το καὶ ἀναμονή

(περιμένουν τὴν πληρωμὴν του) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 825 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 355) «ἀναμονὴ καλὸν ἐνὶ πληρῶναι ἀκέραιον πρᾶγμα».

2) Ὑπομονή, ἐγκαρτέρησις Κάρπ. Χίος κ.ά.: Ἀναμονὴ νὰ ἔχης Χίος. 3) Ἡσυχία, ἀνεσις Ἀθῆν. Αἴγιν. Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Μὲ τὴν ἀνεμονὴ σου κάμε τὴ γραφὴν - φάε κττ. Θήρ. || Γνωμ.

Ἀβράκωτος καὶ ἂν βρακωθῇ, ἀνεμονὴ δὲν ἔχει Μάν. || Ἄσμ.

Νὰ καίεσαι νὰ καίεσαι καὶ ἀνεμονὴ μὴν ἔχης, πάντα νὰ φεύγῃ ἡ χαρὰ καὶ θλίψι νὰ σοῦ τρέχῃ

Ἀθῆν.

Τόσα χρόνια νὰ τσεῖται τὸ μαῦρο σου κορμάτσι, νὰ τσεῖται νὰ τσεῖται τοῖ ἀνεμονὴ μὴν ἔχῃ, μόν' νὰ τοῦ φεύγῃ τὸ καλὸ τσ' ἡ λύπη νὰ τοῦ τρέχῃ Αἴγιν.

***ἀναμουγκρίζω**, μέσ. ἀνεμουγκρεύμαι Χίος (Νένητ.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουγκρίζω.

Ἐκβάλλω μυκηθμόν, μυκῶμαι: Ἄσμ.

Ἐχτὲ βραῦ ἐπέρασα ἀφ' τ' αἰ-Ἀντρεῖα τὴν πόρτα τσ' ἤκουσα πλάκα τσ' ἤντριζε τσαὶ γῆς τσ' ἀνεμουγκρᾶτο (βραῦ = βραδύ, ἤντριζε = ἔτριζε).

ἀναμουντζωμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναμουντζωμάρα Πελοπν. (Οἶν.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μουντζωμάρα.

Ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀτυχία: Καρφώνω τὴν ἀναποδὶα καὶ τὴν ἀναμουντζωμάρα (ἐπφδ. τῶν κυνηγῶν, καθ' ἣν καρφώνουν ξύλον εἰς τὸ ἔδαφος διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸ κυνήγιον. Περί τῆς προλήψεως ἰδ. ΦΚου. κουλ. ἐν Λαογρ. 8 (1925) 318). Συνών. ἀβολξά 1, ἀβολεσιά, ἀναποδιδά.

ἀναμουράτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναμουράτος.

1) Εἰρωνικῶς: Μιλεῖ ἀναμουράτα. 2) Χωρὶς ὄρεξιν, ἀπροθύμως: Ἀναμουράτα κάνει τὸ σταυρὸ του.

ἀναμουράτος ἐπίθ. Πελοπν. (Δημητσάν. Λακων.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ, τοῦ οὐσ. μούρη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ὁ μορφάζων ἐκ δυσαρρεσκείας: Παροιμ. φρ. Ἀναμουράτο τὸ σακκί, κακὸ τὸ βελανίδι (ὅταν οἱ σάκκοι κατὰ τὴν

